

[Erik Hansen.]

fangsttid og om fredningstid, om lukning af yngleområder osv., netop er foranstaltninger, som små nationer, der har fiskeripolitiske interesser af højeste karat, er interesse-rede i. Vi tælles blandt de lande, som har været med til at underskrive ICNAF-konventionen og andre internationale aftaler på dette område, og vi har naturligvis gjort det bl. a. ud fra den forudsætning, at vi er et lille land med stærke fiskeripolitiske interesser. Med en fiskeriestkport på nær 2 milliarder kr. på årsbasis tælles vi blandt de lande, som i høj grad er økonomisk afhængige af denne eksport.

I ICNAF-konventionens artikkel VIII tales der om, at de foranstaltninger, som kan sættes i kraft, skal have baggrund i videnskabelige undersøgelser og, efter ændringen i slutningen af 1960'erne, i økonomiske og tekniske overvejelser. Dette er i nøje overensstemmelse med den drøftelse, vi havde her i tinget forud for reguleringsloven i 1971, hvor vi netop meget stærkt pointerede, at skulle der foretages nogen internationale reguleringer, måtte det være på videnskabelig baggrund.

Jeg tror, dette ikke alene er rigtigt, men også betryggende, når det drejer sig om internationale retsregler på fiskeriets område. Men lige så rigtigt er det måske at sige, at disse aftaler kan være farlige, hvis de ikke bruges efter deres hensigt. Når man derfor nu står i den situation, at man nok siger, at der skal foretages indgreb, men at karakteren af indgrebene kan diskuteres, vil jeg gerne understrege, at det for mit parti altid har været en ledetråd under alle faser af denne og tidligere fiskeripolitiske debatter, at man ikke må sky nogen anstrengelse for at bevare havenes fiskebestand, men at det, der skal foretages, skal ske på baggrund af videnskabelige undersøgelser.

Derfor må jeg nok sige, at efter 9 måneders debat her i tinget — ja, det har været mere end 9 måneder, for man kan sige, at vi har haft denne debat næsten fortløbende siden omkring 1970 — virker det noget skuf-

fende, når vi nu når til det resultat, som synes at fremtræde her i dag. Vi fik forleden sendt til udvalget i rækken af de bilag, vi har bedt om at få, et bilag nr. 16 med de videnskabelige facts, som det var muligt at fremskaffe. På side 9, under stk. 27, i dette bilag er der et resumé af nogle forhandlinger, som har været ført om den videnskabelige baggrund for de foranstaltninger, som her er på vej. Der står, at man har nogle data om den såkaldte Miramichi-bestand i Canada, og det viser sig, at denne bestand igennem mange år har været dalende. Videre siger man — ikke som et bevis, man selv tror på — at da Grønlandsfiskeriet begyndte at sætte ind, fortsatte bestanden med at dale. Man slutter med at sige, at det er muligt, at fiskeriet ved Grønland har haft en vis indvirkning, men man tror i og for sig ikke særlig meget på det.

Derfor må jeg nok sige, at beviset i bilag 16, som var det sidste, vi fik lagt frem som bevismateriale, var lidt småt, og fiskeriministeren måtte da også i et samråd i torsdags i sidste uge sige til os — nu er det svært at referere direkte fra et samråd, det skal man være forsigtig med, men jeg kan vel gengive mit hovedindtryk af samrådet — at mulighederne for at skaffe et videnskabeligt materiale var ret ringe, men at der til gengæld var store handelspolitiske og økonomiske bevæggrunde til at foretage denne foranstaltning.

De bevæggrunde, der var eller senere er kommet til, fremgår af indberetninger fra ambassaderne i Washington og London. Hvis man så ser på et andet bilag, som ikke har noget med videnskabelig indberetning at gøre, men som alligevel må tælle med i denne situation, bilag 22, fremgår det, at man i disse indberetninger advarer imod virkningerne, hvis vi ikke siger ja inden den 23. december 1972. Man taler om handelspolitiske konsekvenser, og man taler om en folkestemning, som er på vej til at rejse sig. Jeg må nok sige, at det virker lidt overraskende at høre i indberetningen fra London, at man lægger særlig vægt på den amerikan-